

PATRICIA CALISKANOVÁ

INSTANTNÍ MACECHA

Z BEZSTAROSTNÉ
DVAČÍTKY NEVLASTNÍ
MÁMOU DVOU
DĚTÍ

Instantní macecha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Patricia Caliskanová

Instantní macecha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PATRICIA CALISKANOVÁ

INSTANTNÍ MACECHA

Z BEZSTAROSTNÉ
DVACÍTKY NEVLASTNÍ
MÁMOU DVOU
DĚTÍ

Copyright © Patricia Caliskan 2018
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019
Translation © Hana Netušilová, 2019
Translation © Kristýna Vítková, 2019
Cover picture © Iveta Angelova/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7597-523-2
ISBN e-knihy 978-80-7597-540-9 (1. zveřejnění, 2019)

Obsah

1. kapitola: Osudný trest	7
2. kapitola: Neomalený oběd	14
3. kapitola: Recept na katastrofu	24
4. kapitola: Domácí blues	31
5. kapitola: B.N.D	36
6. kapitola: Pokojská	43
7. kapitola: Žena v domácnosti	48
8. kapitola: Na koberečku s Columbem	55
9. kapitola: Kapitán Achab	63
10. kapitola: Ošklivá slovíčka	73
11. kapitola: Šikanovaná	79
12. kapitola: Den v zoo	87
13. kapitola: Nekrmte zvířata	93
14. kapitola: Pizza	103
15. kapitola: Důvěrní přátelé	109
16. kapitola: Uklízeč í peklo	118

17. kapitola: Rozjaření muži	128
18. kapitola: Osina v zadku	133
19. kapitola: Oběd pro osamělé	140
20. kapitola: Bába v domě	147
21. kapitola: Jekyll a středoškolačka	154
22. kapitola: Milenec Layne	161
23. kapitola: Rodinné plány	173
24. kapitola: K záchraně	178
25. kapitola: Sáhni si na špičky	185
26. kapitola: Párty pro jednoho	190
27. kapitola: Příchozí	199
28. kapitola: Rodičovské rady	205
29. kapitola: Ella a kůže	210
30. kapitola: Ohnutá vidlička	216
31. kapitola: Všechno špatně	225
32. kapitola: Vzhůru nohama	233
33. kapitola: Hodná holka	238
34. kapitola: Třídění šatníku	243
35. kapitola: Elektrické sny	250
36. kapitola: Saul přes palubu	256
37. kapitola: Království za tvé myšlenky	266
38. kapitola: Příliš velké sousto	273
39. kapitola: Staří přátelé	282
40. kapitola: Čerstvě dvojjazyčná	289
Poznámka autora	299
Ukázka z další knihy: Ta příšerná	301

1. kapitola

Osudný trest

Nikdy by mě nenapadlo, že láska mého života bude něčím otcem. Kdybych o tom déle přemýšlela, uvědomila bych si, že ta nejlepší věc, která se mi kdy stala, je pro Danovy děti tou nejhorší. No, přinejmenším od rozvodu jejich rodičů. Ale pokud by to mohla být pro ně alespoň nějaká útěcha, já měla romantiku z druhé ruky. Což není zrovna to, co ve svém profilu na seznamce hledáte:

Hnědooká bruneta, 25.

Užívám si chůzi naboso po střepech zničeného domova.

Mám ráda hluboké ticho, hnisající zášť a nespavost.

Nemám ráda romantické víkendy,

smyslné ranní lenošení

a jakoukoliv šanci na budoucí štěstí.

Bývalá členka klubu Smyslu pro humor.

Posttraumatická stresová porucha přítomna.

Ale stejně jako všechny velkolepé milostné vztahy ani ten můj takhle nezačal. Naše dva naprosto odlišné světy se prostě pomalu prolnuly. Nikdy jsme nemluvili o tom, co to znamená. Chci říct, jak vás může muž milovat, když vás jeho děti nenávidí? Pravděpodobně už vám asi došlo, že to je přesně ta otázka, které jsem se poslední dobou každý pátek cestou do kanceláře vyhýbala. Jen pár hodin předtím, než budu o víkendu před dětmi zase vypadat úplně k ničemu. Ačkoliv, zalétla jsem pohledem k recepčnímu pultu, je to o hodně lepší než se zamilovat do něčího manžela...

„Odejdu od ní, Karen!“ Harry Collins, šéf digitálního oddělení, se skláněl nad pultem. „Slibuju, že to udělám, ale není to tak lehké. Máme tři děti, na které musím myslet –“ Zaslechl moje kroky a trhl sebou. „Takže, tyhle, ech... tyhle svorky? Budeme potřebovat ještě alespoň dvě balení...“

Karen-z-recepce, celá pečlivě vyfoukaná, namalovaná a s obřími diamanty v uších, se zničehonic zadívala do svého luxusního diáře a upravila si svetřík. S profesionalitou, která hraničila až s provokativností, si všechno pečlivě načmárala.

„A ty malé poznámkové bloky, prosím, jak jsme se dohodli.“ Předstíral, že si mě právě všiml. „Ne ty velké.“ Zvedl ruku na pozdrav. „Ach, dobré ráno, Ello!“

„Dobré ráno, Karen. Harry...“

Všichni tři jsme si vyměnili zdvořilé úsměvy a já zamířila ke schodům místo k výtahu, abych se vyhnula jejich stísněné přítomnosti.

Steen & Heard Communications sídlila v prvním patře památkové budovy na Hanover Street. Roletami v oknech kanceláře prosvítalo světlo, když jsem vstoupila dovnitř. Odložila jsem si sako na zadní opěrku židle a otevřela první mail dne:

NALÉHAVÉ!

OKAMŽITĚ SPLNIT.

KLIENSKÁ DATA ZA PŘEDCHOZÍCH 12 MĚSÍCŮ.

Tohle bylo typické přivítání od Heather Constantinové, slovnuté vedoucí PR oddělení. Zjistila jsem, že nejlepší způsob, jak se s jejími mailly vypořádat, je předstírat, že je generuje primitivní počítač, který prostě nezná lepší způsoby. Ačkoliv to potvrzení o přečtení, které vyžadovala u jakékoliv elektronické komunikace, bylo mimořádně otravné. Zvláště když seděla tak blízko, že si ode mě mohla vzít žvýkačku, aniž by zvedla zadek ze židle.

Podívala jsem se na ni, jak zírá skrz obroučky brýlí na monitor. Byla malá, ale nabroušená jako nůž a krátce střižené rudé vlasy s její osobností přímo ladily. Propalovala obrazovku pohledem a hledala šťavnaté drby, po kterých by mohla skočit. Její absolutní nedostatek pozdravu, absence očního kontaktu a slov *prosím* nebo *děkuji*, čehož se vám hned zrána dostalo, mělo stejný efekt jako kbelík ledové vody vylitý rovnou na hlavu. Vlastně bych mu asi kdykoliv dala přednost.

Heather Constantinová byla důvodem, proč jsem snila o tom, že mě vyhodí, stejně jako jiní sní o výhře v loterii.

Na počátku jsem pracovala pro Jamese Steena (velmi nóbl muže na odchodu do důchodu, což je přesně to, co nóbl lidi kolem šedesátky dělají) a jeho partnerku, Audrey Heardovou, reklamní textařku. Přijali mě, abych psala tiskové zprávy, starala se o webové stránky a dohlížela na věci pro naše klienty. Ale během týdnů si ze mě Heather udělala svoji neoficiální osobní asistentku a psychologický boxovací pytel. Dneska se starám o její papíry, diář a v jednom případě také o ošklivý zánět močového měchýře, místo abych se pod jejím moudrým vedením stávala schopnou obchodní elévkou, jak Audrey nejspíše původně zamýšlela.

„Dobré ráno, Ello!“

Naše mladičká sekretářka, Leah, vešla za Harrym. Její široký úsměv projasnil i Heatherinu šed' a vydržel zářit celý den.

„Dobré ráno, Heather...“

Ťukání na klávesnici pokračovalo.

Leah si pověsila kabát a narovнала sukni.

„Dala by sis šálek čaje, Heather?“

Heather se podívala na hodinky.

„O deset minut později. Věřím, že máš v úmyslu si o to zkrátit oběd, že?“

Věnovala jsem Leah soucitný pohled. Už pět minut po deváté představovalo pro Heather neodpuštělný hřích. Jediná chvíle, kdy opustila kancelář kvůli něčemu jinému než schůzce, byl porod jejího syna.

„Dala by sis kávu, Ello?“

„Ano, prosím,“ odpověděla jsem záměrně sebejistě. Doufala jsem, že by Heather mohla pochytit příjemnější způsob, jak jednat s lidmi. „Díky za optání. Hej, Leah – dokázaly jsme to! Ať už se stane cokoli, pátky nám nikdy nevezmou...“

„Nezapomeň na moje mandlové mléko.“ Heatheriny nehty stále bleskově klapaly na klávesnici.

Mandlové mléko? Nikdy jsem o něm neslyšela. Uvažovala jsem, jestli ho vyrábějí speciálně pro lidi, jako je Heather, kteří mají problém ovládat svou rozmrzelost.

„Jistě.“ Leah se usmála a neztrácela čas. Krátce se zastavila u Harryho stolu, aby se ho zeptala, co chce, zatímco on rozsvěcel obrazovky na velké světelné tabuli.

Harry vedl tým tří téměř identických chlápků. Všichni nosili plnovous, kostkované košile a příliš těsné džíny. A pokud mi bylo známo, ani jeden z nich neměl zálibu v kácení stromů, ale klidně byste přísahali, že zrovna dorazili z dřevorubeckého srazu na Aljašce. Buď to, nebo je oblékala něčí dobrosrdečná babička. V minulosti jsem se pokusila s nimi zapříst rozhovor, ale odpovídali striktně jednoslovně. A zatímco životy nás ostatních jsou na tom závislé, nikdo z nich kávu ani čaj nepije, i když je to společný dorozumivací jazyk celé kanceláře. Možná mi unikla nějaká technologická novinka, pomyslela jsem si. Apple vynalezl *iObčerstvení*, zatímco my ostatní stále postáváme u varné konvice.

„Dělá ti mandlové mléko dobře?“

Heather zachytila můj pohled a postavila se, aby odemkla kartotéku.

„No, očividně,“ odfrkla si a začala procházet barevné složky. „Nepila bych ho, kdyby mi po něm bylo zle, nemyslíš?“

Netušila jsem, jestli to byl pokus o vtip, nebo ne.

Nikdy jsem se plynně diktátorsky nenaučila.

„Je veganské. Bez cholesterolu a laktózy. Ty jsou pro lidské tělo špatné,“ vysvětlovala, jako bych byla nějaká tříletá holka. „Takže ano. Dělá mi dobře.“

Prásk! S třísknutím zabouchla zásuvku.

Heather je veganka? To mě překvapilo. Řekli byste, že většina veganů bude na svoje kolegy milá, vzhledem k tomu, jak se chovají ke zvířatům.

„Dobré ráno!“

Všechny hlavy se otočily k Audrey, nyní už Steenové, paní šéfové a majitelce agentury, která právě vešla dovnitř a vypadala krásně jako vždycky. Samé natočené řasy a lesk na rty. Měla na sobě můj nejoblíbenější model, šedý klobouk a pastelově růžový kabát.

Audrey byla naprosto úžasná. Jedna z těch nádherných postarších dam, po nichž křišťál a diamanty doslova šílely a každé ráno jim dodávaly nadčasový šmrnc.

„Jak to jde, Heather?“ Rychle po mně střílela úsměvem místo pozdravu. „Má se Apollo dobře?“ Kdybychom náhodou nepřišli na to, že Heather má spasitelský komplex, její skromný výběr jména prvorozeného syna po řeckém bohovi by nám to jistě prozradil.

„Vede si přímo skvěle.“

„To ráda slyším. Říkala jsem ti, že Peterova žena za pár týdnů porodí?“

„Musíte být nadšení,“ odpověděla Heather, ale i když se hovor týkal dětí, stále vypadala jako ledová královna.

Jednou jsem se před Heather pokusila zmínit o Danových dětech, Grace a Ethanovi. Podívala se na mě, jako kdybych si u pracovního stolu stříhala nehty. Rozhodla jsem se proto tohle téma už nikdy nevytahovat.

„To jsme.“ Audrey se usmála. „Poslouchej, vážně se musíme sejít. Vyšetříme si trochu času a uvidíme, co se z toho vyvine.“

„Zpátky do starých kolejí.“ Heather přimhouřila na Audrey oči v něčem, co měl být nejspíš úsměv, pokud jí ovšem nesvítilo do očí. „Ráda bych si s tebou na dnešek domluvila schůzku, pokud se ti to hodí, Audrey. Ve čtyři?“

„Jistě!“ zvolala Audrey. „Není nad okamžitá rozhodnutí...“

„Ello?“ Heather si přerovнала věci na stole. „Mohla bys mi to zapsat do diáře?“

„Samozřejmě, Heather.“ Přála jsem si, abych jí tam rovnou taky mohla zapsat transplantaci nové osobnosti.

„A mimochodem...“ Audrey si sundala klobouk a prohrábla si prsty dokonalé vlasy. „Je skvělé, že jsi zpět, Heather. Och.“ Střelila pohledem k pracovnímu stolu, kde seděla Leah, a pak ke mně. „Promeškala jsem dnešní první várku?“

„Kávu?“

„Prosím. Nevadilo by ti to? Koncem týdne jsem vždycky zralá na transfúzi krve.“

Když jsem procházela kolem jejího stolu, všimla jsem si, jak se Heather sotva znatelně ušklíbla, pravděpodobně proto, že jsem OKAMŽITĚ NESPLNILA její požadavek z mailu.

Místo toho jsem se vydala do kuchyňky, kde jsem našla u linky stát Leah s mobilem v ruce.

„Co se děje?“

„Nic. To je v pohodě.“ Strčila si telefon do kapsy a vytáhla ze zásuvky lžičku. Pak se zastavila, v očích slzy. „Rozešla jsem se s přítelem.“

„Ach. To nezní dobře.“

„Ale pak jsme se k sobě vrátili.“

„A to je špatné?“

„Právě mi napsal, že si myslí, že bychom se na to měli dnes večer vykašlat. A...“ Zkontrolovala si tvář v zrcadle. „Já se prostě dneska s Heather nedokážu vypořádat. Ufff.“ Setřela si rozmazanou řasenku. „Nestihla jsem dřívější metro, abych se kvůli té schůzce namalovala. A teď je můj mejkap v troskách a všechno to bylo k ničemu...“

„Vezmu to.“ Popadla jsem další hrnek pro Audrey. „Ty běž a dej se dohromady. Dodělám to.“

„Určitě?“

Konvice cvakla zrovna ve chvíli, kdy jsem došla k pultu.

„Díky, Ello. Och.“ Zastavila se ve dveřích. „Ať uděláš cokoliv, nezapomeň jí tam dát to její speciální mléko. Je tady. Na spodní policiče. Podepsala si ho.“

Jak jinak, pomyslela jsem si. I když všichni ostatní v kanceláři používali stejné mléko, bylo evidentní, že pro její postavu nebylo očividně dost dobré. *Mandlové mléko*. Zírala jsem na divnou, broskvovou tekutinu. Nevypadala tak špatně, ale rozhodně divně voněla. *Kašlu na to*. Pokud nás hodlá Heather všechny mučit, přinejmenším nám může pomoci snížit naši hladinu cholesterolu. Všem nám posloužím.

Zpátky u stolu jsem našla další mail, který jen čekal, aby mi naboural dobrou náladu:

NALÉHAVÉ: OKAMŽITĚ SPLNIT.

Re: VIZ ZÁHLAVÍ PŘEDCHOZÍHO MAILU.

Re: *Klientská data za přechozích 12 měsíců!!!*

Nemohla jsem si pomoci, abych se na ni znovu nepodívala.

Nehnula ani brvou.

Pracovat s Heather bylo jako chytit chřipku. Začínalo to úbytkem barvy ve tvářích a končilo touhou zalézt si pod peřinu, převálcovaná vysoce nakažlivým případem její naprosté mizérie. Našla jsem v počítači příslušné složky a otevřela si nový dokument. Bylo to tak špatné, že jsem si z myšlenky na dnešní oběd s mámou v duchu vytvořila záchranný kruh, který mě bezpečně provedl dopolednem až k půl jedné.

2. kapitola: Neomalený oběd

Když jsem za oknem našeho oblíbeného bistra spatřila mámu, přála jsem si, abych ráno vynaložila více snahy na svůj zevnějšek. Přinejmenším jsem si měla vzít na sebe ten nový vršek. A možná by nebylo špatné použít taky kulmu. Usmívala se do mobilu, jako vždy s bezvadným účesem. Límeček košile jí poslušně poskočil, jako by se právě chystala na nějaký rozhovor pro nedělní přílohu novin. A jak mámu znám, ani by mě to nepřekvapilo.

„Vím, jak míváš naspěch, takže už jsem nám objednala těstoviny s citronem a chřestem.“

„Díky, mami.“ Posadila jsem se na protější židli. „Máš úžasné vlasy!“

„Díky, zlato. Chtělo to změnu. Pár světlých pramenů dokáže divy. Pořád ti říkám, že bychom si to měly zopakovat častěji.“ Napila se ze sklenky vína. „Ani si nepamatuju, kdy jsme se naposledy pořádně sešly. *Jdeš do toho divadla?*“

„Ach, no jo.“ Úplně jsem na tu její zprávu ze začátku týdne zapomněla. „Já nevím. Musím se zeptat Dana.“

„Vážně?“

Máma byla vztahová poradkyně. A to navzdory faktu, že jediná rada, kterou mi kdy před nějakým rande dala, zněla, abych si vzala záložní peníze na taxík a strčila si její číslo na mobil do boty. A taky tomu, že byla už posledních dvacet let sama (*dobrovolně* sama, jak vždycky tvrdila). Renée Shaweová, nyní psycholožka-spíš-než-novinářka a pravidelná sloupkařka dámského magazínu, v současné době každý páteční večer na rádiu Rising mluví ve feministických debatách jemně maskovaných jako „telefonní vztahová poradna“.

„Každopádně, odkdy máš ráda interaktivní rockové muzikály?“

The Rock'n'Roar of Thunder se to jmenovalo.

„Musím ti oznámit, že tvoje matka je velmi kulturní člověk,“ podotkla. „Vlastně se znám s jedním z autorů. Dostala jsem ta nejlepší místa. Víš, jak to je. Teď, co jsem v éteru, online, v novinách...“ Předvedla hravé pobavení, pohodila hlavou a odložila sklenku. „Něméně, nechceš se zeptat, co tu dělám?“ Potlačila úsměv, ale oči jí jen zářily. „V Avingtonu těsně po poledni?“

„Obědváš s dcerou?“

Usrkla jsem si ze sklenice vody, zatímco před nás servírka pokládala jídlo.

„Zrovna jsem byla na voskové depilaci. *Hollywood*,“ pokusila se zašepat, ale to slovo znělo téměř jako zavrčení. Rychle jsem omluvně mrkla na servírku. „Jsem holá jako neviňátko! A je to zatraceně citlivé.“ Nakrčila nos. „Nejlépe se to dá asi popsat jako spálenina od slunce. Vypadá to, jako bych se až příliš dlouho povalovala na jedné z těch legračních maličkých nudaplází.“

„Mami, chystáme se jíst.“ Střelila jsem pohledem po ostatních dámách obědvajících kolem nás. „Musíš být tak neomalená?“

„Víš –,“ vyhrnula si rukávy u košile „–chápu, že nechceš poslouchat matčiny *neomalené* řeči, jak jsi to kouzelně nadnesla, ale nikdy nepochopím, proč jsi tak upjatá. Takhle jsem tě nevychovala.“

„Ano, já vím,“ řekla jsem. „Naneštěstí...“

„Za pubické ochlupení se není třeba stydět, Ello. Všichni ho máme.“

Doufala jsem, že zbytek bistra si hrubý náčrt matčina posledního počinu užívá.

„Nebo přinejmenším někteří z nás ho měli,“ uchechtla se. „Ještě před hodinou.“

Rozložila jsem si ubrousek v klíně a napila se.

„Každopádně, jestli se musíš ptát –,“ věnovala mi jeden ze svých pohledů, jenže já jsem nemusela, „–všechno je to jenom ve jménu výzkumu. Věnuji tomu výstavu: *Holá, nebo zarostlá: Politika ve vašich kalhotkách*. Víš, že všude kolem nás jsou děvčata, ne o moc starší než Danova dcera –“

„Grace,“ připomněla jsem jí.

Matka se vrátila zpět k tématu, „– která si skutečně myslí, že pubické ochlupení je nějaká nechutná abnormalita? Sledují tak často porno a dělají si neustále selfies, že si myslí, že jejich vaginy musí být jako holátko a kdykoliv připravené na záběr. A to mi promiň, ale kdo chce muže vyhozeného v rozkroku?“

„Mami!“ Nebyla jsem daleko od toho, strčit hlavu do těstovin. „Můžeš to ztlumit? Budou si myslet, že něco nabízíš. Prosím, můžeš si sníst svůj oběd a přestat sakra mluvit?“

„Mluvením se živím. A odlišuje nás to od zvířat.“ Odmlčela se, aby si namotala těstoviny na vidličku. „Takže co ty a Dan? No tak. Vypadáš trochu napjatá.“

„Nejsem napjatá,“ odsekla jsem.

Ušklíbla se, nadzvedla obočí a pustila se do jídla.

Lidé ve skutečnosti volali do rádia, aby mámě řekli, jak se cítí. Aby se jí svěřili se svými nejhlubšími a nejnítěrnějšími tajemstvími. My dvě jsme si takhle blízké nebyly. Ne potom, co jsem vyrostla v prostředí, kde jsem musela každou myšlenku a pocit podrobit plnohodnotnému psychologickému zkoumání.

„Všechno je v pohodě.“ Soustředila jsem se na jídlo a přikývla. „Jo, v pohodě...“

„V pohodě? Jak *vzrušující*...“

„Proč musí být všechno vzrušující, mami?“

„Protože jsi mladá a zamilovaná a neměla bys mít na výběr.“

Došlo mi, že moje matka randí skrze mě. Byla zděšená, že se někdo v mém věku nastěhoval k rozvedenému muži s dětmi. Měla bych bez kalhotek skákat od jednoho chlapa k druhému jako divoká šelma a řídit se do další velké chyby. Stejně, jako když jí bylo okolo pětadvaceti, a než jsem se rozhodla překazit tuhle párty. *Špatná rozhodnutí utvářejí o to lepší příběhy.* To byla jedna z jejích nejoblíbenějších frází.

„No, občas mohou být ty nejjednodušší věci v životě perfektní.“

„Neřekla jsi perfektní. Řekla jsi v *pohodě a jednoduché.*“

„Ach, prosím –,“ odložila jsem vidličku – „mohla bys jen pro jednu přestat analyzovat každé slovo, které pronesu?“

„Já tě neanalyzuju, Ello.“ Natáhla se pro sklenku. „Já se ptám. A ty se vyhybáš odpovědi...“

„Fajn, tak tedy víkendy.“ Rozhodla jsem se jí dát to, co tak zoufale toužila slyšet. „Pokud to musíš vědět, tak děti, pořád se pokouším...“ Nebyla jsem si jistá, jak to popsat. „Dan a já jsme během týdne na stejné vlně. A pak, když je rodičem, je úplně jiný. Mám tím na mysli, že mám pocit, jako bych každý víkend musela začínat zas a znovu.“

„Kdy jsi měla naposledy sex?“

„Proč všechno ve tvém světě začíná a končí sexem?“

„Protože je to tak na *celém* světě, Ello.“

„Ne, to není.“ Uvažovala jsem, proč se pořád vůbec obtěžuje klást mi takové otázky. „A o tomhle s tebou mluvit nebudu.“ Moje odpověď byla vždycky stejná. „Jsi moje matka.“

„Fajn, tak ti tedy *teoreticky* navrhuju se milovat, a ne rozpoutávat válku.“ Naznačila gesto míru. „Vřele bych ti doporučila poskytnout Danovi trochu –,“ usmála se přes okraj sklenky, „–*soustředěné pozornosti*. Zvlášť o víkendech...“

„Má moji soustředěnou pozornost,“ zamumlala jsem s plnou pusou. „Ale jsme z celého týdne oba tak unavení. A pak přijde víkend a s dětmi okolo...“

„Jak jsem řekla...“

„Tohle pro mě není.“

„No, přemýšlej o tom takhle. Předtím, než ses k němu nastěhovala, jsi tak unavená určitě nebyla, jinak by ti ani nenavrhol, aby sis vybalila.“ Otréla si dokonale nalíčené rty do ubrousku. „Musíš se naučit zkombinovat svůj romantický a fyzický vztah s rodinným životem. A mohla by ses, prosím, trochu uvolnit? *Podívej se na sebe*. Při zmínce o sexu dokážeš sotva spolknout sousto. Je to strašně jednoduché. Ty. On. Postel...“

„Děti. Jeho matka...“

„Incest není na pořadu dne, Ello...“

„Jsi nechutná.“

„Jsem tvoje matka!“

„Ano, já vím.“ Střelila jsem pohledem na druhou stranu místnosti a ztlumila hlas. „Ale matky ostatních lidí takhle nemluví.“

„Samozřejmě že mluví!“ Odhodlaně pokračovala v namotávání těstovin. „Ale možná ne se svými dcerami.“ Usmála se na trio postarších dam obědvajících u vedlejšího stolu. „To mi připomíná,“ pokračovala, „přinesla jsem ti malý dárek. No, vlastně je docela velký.“ Trochu děsivě se zasmála. „Občas mi tyhle věci chodí. Nahánějí tím kladné body. Ale tenhle je zlatým hřebem. Má deset z deseti. A musím uznat,“ posunula ke mně balíček v dárkové tašce, „že tenhle má i můj hlas. Neotvírej to!“ Rychle jsem ho hodila zpátky do tašky. „Nech si to na později. Až budeš doma...“

„Ach, bože...“ Strčila jsem tašku pod stůl. „Nechci žádnou divnou sexuální hračku, mami.“

„To říkáš teď...“ Na rtech jí pohrával úsměv. „Popuší si v ložnici trochu oteže. Brzy na to budeš mít úplně jiný náhled. A vím, že to nechceš slyšet,“ vidlička se jí vznášela nad těstovinami, „ale dokud nebudeš mít zažitou roli... Nějaké budování vztahu s dětmi? Nestaneš se součástí toho, co ty děti považují za rodinu, dokud si nevytvoříš vlastní místo. A to vyžaduje obrovský závazek. Jinak je to jako,“ odmlčela se, lehce rozlícená, „mlátit hlavou do cihlové zdi a čekat, že se rozpadne.“

„Zažitou roli? Tohle není žádné divadelní představení, mami.“

„No, od tebe to zní všechno tak dramaticky,“ podotkla tím vědoucím tónem, o kterém jsem si byla jistá, že si ho musí cvičit jenom proto, aby mě naštvála. „Ello, proč se na mě tak díváš? Ve skutečnosti jsem na tvoji straně, věř si tomu, nebo ne. Musíš vědět, kde je tvoje místo, a ty děti zrovna tak.“ Na chvíli se přestala věnovat jídlu. „Vyjasni hranice. Jasně a srozumitelně. Na to děti slyší.“

„Jako bys to ty mohla vědět.“ Jazyk tentokrát dupl na brzdy příliš pozdě. „Sama jsi sotva byla matkou roku...“

„To jsem tedy byla!“ odporovala mi. „Ale jako svobodná matka jsem musela dříť opravdu tvrdě!“

„Jo, jasně.“ Utrhla jsem si kousek ciabatty. „Myslím, že jsi moje dětství strčila do jedné ze svých složek. Nadepsané jako *Rodičovství*.“

„To není fér!“

„Život není fér. To je další perla, kterou jsi mi v dětství říkala. Ty víš o všem všechno. Ale já jsem ta, kdo to skutečně prožívá.“

„No, teoreticky ti tu vlastně tvrdím jedinou věc, a to, že spolu s Danem nebydlíte dlouho. Kolik to je? Tři měsíce?“

„Skoro pět.“

„A ty už jsi z toho úplně vystresovaná a snažíš se vlichotit jeho dětem. Přestaň se tak tvrdě snažit.“ Ušklíbla se, jako kdyby ji právě něco napadlo. „Místo toho se snaž, aby bylo *tvrdého* něco jiného, jako –“

„Ano, mami. Chápu, kam tím míříš.“ Ztišila jsem hlas a mávla rukou k nedaleko sedícím postarším dámám. „Ztlum se, aspoň trochu.“

„Och, těm je to jedno.“ Věnovala úsměv postaršímu triu, které se právě dělilo u vedlejšího stolu o účet. „To je šáva každého vztahu, Ello. *Bim, bam, zvoneček, má ho každý chlapec!*“ Vykulila oči. „Trochu toho Freuda.“ A rozesmála se.

„Mami.“ Schovala jsem si tvář do dlaní. „Je to s tebou čím dál horší.“

„Ale no tak, co se stalo s tvým smyslem pro humor? Vždyť jsem neřekla nic tak strašného. Jenom to, že trocha společně stráveného času by mohla pomoci. *Plodně stráveného času*. Možná je to přesně to, co potřebuješ.“

Nesnažím se tě kritizovat.“ Zvedla ruce ve smířlivém gestu. „Jenom vím, že jsi vždycky byla trochu nejistá. Možná to Dan vycítil. A nejistota může být hlavním zabijákem vztahu.“

„A stejně tak přílišné sebevědomí.“ Máma se na mě zašklebila. „Mezi mnou a Danem je všechno v pořádku. Díky za optání...“

„Nikdy jsem neřekla, že není.“ Ustrkla si vína. „Není třeba, abys mě vinila ze svých nejistot, Ello.“

„A není ani třeba, abys mě ty vinila z toho, že se cítím mizerně, jenom proto, že nejsem tak přehnaně sebejistá jako ty.“

„Já nejsem přehnaně sebejistá. Jenom jsem se smířila s věcmi, které nemůžu změnit.“ A to mě přivedlo zpátky k těm dřevěným destičkám s citáty, které má bývalá spolubydlící Kim věšela na každou volnou kliku. „Ale ať už se ti to líbí nebo ne, muže rajcují ženy, které jsou smířené samy se sebou. Viděla jsem ta tvoje pyžama...“

„Co tím myslíš?“ Doufala jsem, že nemá na mysli ta, co si myslím. Ta s fleky od laku na nehty a otřepanými rukávy. „Měla bys vidět některá z triček, co nosí do postele on,“ řekla jsem. „A občas taky spí v trenkách, co měl ten den na sobě. Moje pyžama jsou přinejmenším čistá a vyžehlená.“

„Vyžehlená?“ Nakrčila nos, ale sotva byste si toho všimli, když si teď nechává trochu „pomáhat“ v kosmetickém studiu.

„Ano, vyžehlená! A ne zmačkaná! A ta pyžama jsou ještě dobrá. Se všemi knoflíky. *Tedy myslím.*“ Všimla jsem si, jak jí pobaveně cukají koutky, což mě jen přimělo si přát, abych v první řadě vůbec nic nebyla řekla. „Pokud chceš, abych byla opravdu upřímná, mami,“ zvedla jsem její sklenku a pořádně se napila, dřív než stihla protestovat. „Můj zubař, když mi naposledy čistil kanálek, v mém těle strávil mnohem víc času než Dan. *Tak.* Tohle jsi chtěla slyšet?“

„Ello!“ spráskla ruce. „Kdo by to řekl, že moje dcera umí být tak sexuální asertivní!“

„Dan. Ten to ví,“ odvětila jsem. „Ale v přítomnosti dětí jsem tak *sevřená*. Připadám si jako...“ Měla jsem problém to vyjádřit. „Připadám si jako

televizní moderátorka dětských pořadů nebo tak něco, která si představuje, že bude mít sex s jejich otcem, zatímco ony se na ni dívají v televizi.“

„No, pak není divu, že vypadáš tak mizerně.“

„Já nevypadám mizerně!“

„Tak se hned nerozčiluj. Před chvilkou ses tak popsala, aniž bych tě k tomu pobízela.“ Narovнала se v ramenu a nasadila svůj profesionální výraz. „Nezačínej s těmi představami, Ello...“

„Nic si nepředstavuju. Je to jenom... *strašná nuda*. Tak!“ Začala jsem si pohrávat s ubrouskem v klíně a zahrála první nápor pocitu viny. „Všechno je to trochu nudné. Teď jsi spokojená?“

„Přímo nadšená.“ Téměř se zamračila a založila si ruce. „Hodláš mi to vysvětlit?“

„Před pár měsíci, když jsem bydlela s Kim, jsem nemyslela na nic ani vzdáleně vážného. A pak jsem potkala Dana. Byla jsem opravdu šťastná. Teď, jakmile se děti vrátí k matce, jen sedí na gauči a prohlíží si něco na mobilu. A nejhorší na tom je, že v tu chvíli vypadá nejšťastnější. Tedy kromě té, kdy další pátek zase dorazí děti a všechno začne nanovo. Prostě nevím, kam do toho všeho zapadám já, to je celé...“

„Co si to na tom mobilu prohlíží? Porno?“ Mámě zaplálo v očích. „Snad ne ty virtuální japonské orgie?“

„Jaké virtuální japonské orgie?“

Začínala jsem přemýšlet, jestli není moje matka nějaký druh nymfomanky, vhodně maskovaný jako školená sexuální terapeutka.

„Ne, neříkej mi to! Nechci to vědět.“ Zavřela jsem oči a potřásla hlavou. „Prohlíží si normální věci. Zprávy. Sport. Já nevím.“ Znovu jsem si nabrala sousto těstovin. „Pokud nevysílám zprávy v deset nebo nevyhrávám mistrovství světa, mohla bych být stejně dobře v jiném časovém pásmu.“

„Ello, zpomal. Teď jsem z tebe mimo *já*.“ Namotávala si těstoviny na vidličku a zdála se úplně v pohodě. „Vyzkoušela jsi už sextovky?“

„Mami, nemůžu se přesunout od zpráv o čerstvé zelenině, kterou jsem koupila k večeři, ke zprávám o tom, že na sobě nemám kalhotky, nebo čemukoliv, co má v sextovkách být.“

„A to je přesně *ten* problém. Žijete spolu. Trávíte víkendy s dětmi. Musíte sdílet všechny ty *nudné* povinnosti,“ vysvětlovala. „Takže je to na tobě, na vás obou, abyste udrželi svoji fantazii při životě.“

„Právě teď je mojí jedinou fantazií ležet na pláži ve slamáku a v biki-nách a usrkávat mojito až do západu slunce.“

„Pak vám zarezervuj dovolenou.“

„Nemůžeme odjet. Co děti?“

„Co je s dětmi? Mají matku. Vy dva potřebujete čas sami pro sebe.“

„Takhle to nefunguje, mami. Bůh nedopustí, abychom měli volný víkend nebo dělali něco, co nezahrnuje rodinnou vstupenku a Happy Meal cestou domů.“

„Promiňte?“

Zvedly jsme hlavy k postarší dámě, stojící u našeho stolu. V náručí držela nákupní tašku. Její kamarádky si jí nevšímaly, ukládaly si brýle a oblékaly kabáty nebo pomalu odcházely k pokladně.

„Doufám, že vám nevadí, když to řeknu, ale vaše matka má pravdu, drahá.“ Nesměle a křehce se usmála. „Kdybych měla svého Charlese zpátky, nevylezli bychom z postele!“

„Díky!“ Máma mi věnovala souhlasné pokývnutí hlavou ve stylu *říkala-jsem-ti-to*, zatímco žena si dopnula kabát a odešla za přítelkyněmi.

„Kdyby to bylo jen o Danovi a o mně, neměli bychom problém.“

„Takhle celá záležitost s nevlastní matkou se ti dostává pod kůži, nemám pravdu, zlato?“

„Nedostává se mi pod kůži...“ Zvedla jsem ubrousek a uvědomila si, že celou tu dobu, co si tu vylévám srdce, mám na bradě kousek těstoviny. „Jenom je to prostě těžké. Neustále se bavíme o dětech. A já vím, že to tak má být. Klást je na první místo a to všechno, ale je těžké být tak ohleduplná, když jsem pro ně téměř nikdo. Připadám si jako jejich chůva nebo tak něco.“

„Kdybys byla jejich chůva, užila by sis s jejich otcem mnohem víc sexu...“, zamumlala matka. „Dokonce i v Hollywoodu vědí, že jednou z nejtěžších věcí je...“

„Pak se nejspíš potřebuju přestěhovat do Hollywoodu...“

„Teď vážně, Ello. Venku jsou stovky lidí, kteří právě teď smýšlejí o dětech svých partnerů úplně stejně.“

„Já vím. Zkus si vyhledat na Googlu heslo macecha. Uvidíš, jak dlouho ti bude trvat, než najdeš něco, kde by to nebylo míněno jako sprosté slovo.“

Máma se usmála do sklenky s vínem.

„To není vtipné. Bolí to! Já nejsem zlá macecha.“

„Ne, to nejsi. Jsi Danova partnerka a musíš na ty jeho děti na pět minut zapomenout.“ Poskládala svůj ubrousek a úhledně ho odložila na talíř.

„Místo toho se pokus si vzpomenout, jaké to je být jeho přítelkyní.“

3. kapitola:

Recept na katastrofu

Během prvních dnů se Grace s Ethanem vždycky ptali, jestli mě o víkendu uvidí, a vybuchli v nadšených „Bezva“ a „Jo“, kdykoliv jim Dan řekl, že ano. Teď bylo „Bezva“ tou poslední věcí, kterou by si Grace pomyslela o tom, že bydlím s jejich otcem, zatímco jejímu mladšímu bratrovi to bylo, zdá se, jedno.

Vzpomněla jsem si, jak jsem u něj zůstala přes noc poprvé. A ráno si musela obléknout včerejší šaty. Na ten vyčpělý závan parfému. Ale i za denního světla jsem byla stejně nadšená. Poprvé jsme se ztratili v jeho posteli, dokud jsme to nebyli jenom my dva. Teplo vonící po skořici v kontrastu s bílým bavlněným povlečením. Našli jsme se a zároveň se jeden ve druhém ztratili. Jeho tělo jako by se celé hodiny vzpínalo proti mně, pode mnou a ve mně. Pokaždé, když jsem zavřela oči, slyšela jsem ho, jak mi vzdychá do vlasů, jako by na tom závisel jeho život. Jeho polibky ustrnuly na mých rtech. Dokud najednou nebylo ráno.

Na rozbitého lego panáčka na nočním stolku, zatímco jsem hledala ztracenou náušnici.

Na růžové šaty pověšené na klíce u dveří.

Nejdřív mi tyhle drobné náznaky, že má děti, přišly jako znamení, že je to skvělý muž. *Opravdu* skvělý muž. Nezdálo se to jako takový problém, skloubit naše dva světy. A podívejte se teď. Držím Danovu ruku navlečenou v kuchyňské chňapce.

Dan s Ethanem se dovedli do kuchyně zrovna ve chvíli, kdy jsem o tom všem přemýšlela. Když jsem prostírala stůl a usazovala se naproti Grace, vzpomínala jsem, jak jsem se tu vůbec ocitla.

A zatímco děti by určitě spíš ocenily, kdybych dneska přišla s nějakou disneyovskou misí, jak dostat jejich rodiče zase k sobě, já zatím těžkopádně tlačila vozík po supermarketu. Usoudila jsem, že máma měla pravdu. Domácí jídlo a společná večeře u jednoho stolu navodí pocit skutečné rodiny. V hloubi duše jsem ale věděla, že žádám hodně, ale jako někdo, kdo se poprvé v životě pokouší o italské jídlo, hlavně ksakru sama od sebe.

Základy jsem znala, ale rozhodně ne v rodinném měřítku s dětmi a s čerstvými surovinami. Když jsem se dostala k té části, kde by mělo maso *zhnědnout*, byla jsem v pokušení natáhnout se na lehátko pod slunečník s piña-coladou v ruce. A co je to sakra zesklivatět? To má být postup *vařen*? Takže pokud jste neměli matku jako já, která vám ve jménu feministických teorií odmítala předávat domácí rady, pak v mém věku pravděpodobně víte, jak se to dělá. Zatímco já, když po ní chci radu, skončím s pitomým vibrátorem. Jo, přesně to mi při našem obědě dala. A jako by tohle samo o sobě nebylo nevhodné, ještě byl křiklavě růžový, svítil ve tmě a jmenoval se Drtička.

„Vypadá to skvěle.“ Dan se natáhl pro mlýnek na pepř a já se díky tomu cítila jako ten typ sofistikované ženy, která před půlnocí servíruje mátové bonbony a kávu bez kofeinu, než dorazí kočáry. Moje bývalá spolubydlící, Kim, by mohla potvrdit, že pro mě typickým jídlem byly francouzské fazole na toastu, o nichž stále tvrdím, že se hodí pro každou příležitost. Snídani, oběd i večeři. Ve zdraví i nemoci. Nějak jsem změnila kurz od svobodné ženy, která si jen splaší něco k jídlu, k pokusům nakrmit čtyřčlennou rodinu, aniž bych byla víc než použité dřevěné prkýnko.

„Já vážně nemám takovej hlad...“, zakroutila Grace nechotně hlavou, když jí otec nabídl strouhaný parmezán. Měla mizernou náladu už od chvíle, kdy ji tady matka a její brzy-nevlastní-otec Vic vysadili přede dveřmi. Nejdřív se jí nelíbilo, co jí máma sbalila za oblečení. Pak všem oznámila, že moje lasagne chutnají divně.

„Vážně?“ Byla jsem si vědomá faktu, že je to klidně možné.

„Mně přijdou v pohodě.“ Dan pokračoval v rozhovoru o sportu.

„Ble... co v tom je?“ Grace popadla skleničku, aby spláchla sousto, a její bratr se rozesmál na celé kolo.

Dan konečně zvedl oči a řekl jí, aby se přestala chovat směšně. Jenže ona nebyla směšná. Směšnost bývá zábavná. Všichni u stolu se smějí, když předvádíte paruku ze špaget nebo napodobujete příšerný italský přízvuk. Ve skutečnosti na to šla docela chytře. Přišla na to, že nejlepší způsob, jak mě ranit, je přes svůj žaludek. Hrála si na jakousi voodoo panenku z jídelny. Nebrala jsem si to osobně. Lasagne byly na okrajích spálené a sama jsem z nich cítila vlastní zklamání, a ne pořádné jídlo. Velmi ráda bych Grace ušetřila tohoto divadla, pověsila zástěru na hřebík a sehnala nám nějaké hranolky.

Dan se vrátil ke svému jídlu a já jsem se zatím snažila ignorovat mdlý skřípot Graceiny vidličky. Konverzace dosáhla mrtvého bodu. První tóny *Hungry like a Wolf* odlehčily atmosféru, ale zpívání „Dů-Dů-Důů“ celou věc jenom zhoršilo. Nikdy jsem nedokázala snést ticho. Vždycky jsem měla nutkání něčím ho rozptýlit, což obvykle zahrnovalo udělat ze sebe naprostého blázna. Takže jsem se držela svého, popadla jsem nejbližší vidličku a nacpala si pusku česnekovými koulemi: „*Udělám mu nabídku, jakou nebude moci odmítnout...*“

Zvedla jsem ruce a předstírala, že jsem Marlon Brando.

Dan se málem usmál. Děti na mě koukaly, jako bych byla vyšinitá, protože očividně nikdo v jejich věku nikdy o *Kmotrovi* neslyšel. Nebo o Marlonu Brandovi.

Začala jsem žvýkat, ale pro dobro svých čelistí jsem to vzdala a diskrétně to vyplivla do ubrousku.

„Pěkněj pokus...“ zamumlala Grace, zatímco Ethan si pobaveně odfrkl. „Ale pořád to chutná *divně*.“ Dlouze a téměř bolestně se zadívala na svůj talíř. „Že jo, Ethe?“

Střelila varovným pohledem na druhou stranu stolu, načež její bratříček začal příkyvovat, že má rád jediné jídlo od tatínka.

„Taky mi přijde jeho jídlo lepší,“ přiznala jsem. „Ale váš táta párkrát naznačil, že nemám dostatek kuchařských zkušeností.“ Kysele jsem se na Dana usmála. „Takže můžete obviňovat jeho.“

„To není pravda,“ zavrtěl Dan hlavou a na čele mu vyskočila hluboká vráska, která mě vždycky nutila chtít mu skočit na klín. „Jen jsem uvažoval, proč se snažíš udělat vajíčkové sendviče ze syrových vajec.“

„Po vajíčkách se tloustne,“ ušklíbla se Grace do talíře a nakrčila bradu. „Nechci ani vědět, kolik kalorií je tady v tom.“

„Jen jez.“ Znovu jsem sáhla pro parmezán a vzala si příklad z Dana. Předstírala jsem, že si všichni užíváme příjemnou večeři, zatímco jsem přemýšlela, že v jejím věku jsem ani nevěděla, jak slovo „kalorie“ vyhláskovat, natož je spočítat. „Jsou čerstvě udělané.“ Usmála jsem se.

„Jo. Všichni víme, žes je dělala ty, Ello. Právě jsi nám to řekla, už –,“ protočila panenky, „– asi po *milionté*. Znamená to snad, že se po nich netloustne?“

Tohle dělala vždycky. Obrátila svoje prohlášení v otázku, kdykoliv povýšeně mluvila s lidmi, jako by byli příliš staří, než aby věděli, o co jde.

„Grace.“ Dan po ní střelil pohledem a mrkl na Ethana.

„No co!“ Propalovala otce pohledem. „Babička říká, že tahle těžká jídla prostě nikdy nestrávím. Ona je taky nemůže jíst. A taky se vzdala mléčných výrobků.“

Už mi došlo, že to byla Pippa, s kým Grace visela před večeří na mobilu. Dokumentovala každý můj pohyb, jako bych byla v nějaké reality show. A obě jako porota přesvědčovaly publikum, aby mě tenhle týden vyřadilo:

„*Ello Shaweová, tenhle týden jste nesplnila úkol. Lid promluvil. Vaříte samé blafy. Máte půl minuty, abyste odešla z Domu nevlastních matek...*“

„A příští týden mám poslední zkoušku družičkovských šatů,“ upozornila ho Grace a vytáhla poslední trumf. „Máma prakticky žije jen na smoothies. Některé z nás se o svou figuru starají ...“

Věnovala mi pohled, který říkal, že já rozhodně mezi ně nepatřím.

Nepatřím? No dobře, sotva byste o mně řekli, že jsem zažraná do zdravého životního stylu jako její máma. Bryony chodila do posilovny, na jógu i pilates. Prostě na všechny tyhle otravné věci. Pravděpodobně dokázala i odšroubovat víčko od svého smoothie jen za použití meditace a cvičení. Jenže mě ve dvanácti nenacpali do leopardího trikotu.

Usrkla jsem si vody. Dan žvýkal lasagne. Byla jsem mu vděčná, že alespoň někdo je jí. A zatímco nám Ethan vyprávěl o *úžasných* nových kopačkách, které mu Vic koupil, poslala jsem kolem stolu mísu česnekových kuliček. Už jsem se vzdala svého Jamiem Oliverem inspirovaného přátelského rodinného pátečního večera. S vařením jsem skončila. Nepotřebuju jídlo. Potřebuju víno.

„Jinak,“ všimla jsem si, že mám zase ten veselý štěbetavý hlas, který používám pokaždé, když jsou nablízku děti, „máma se mě ptala, jestli chceme ty lístky na to nové představení v divadle, o kterém mi říkala. Je to v pátek v půlce příštího měsíce. Někde v mobilu mám přesné datum...“

„Skvěle,“ přikývl Dan. „Ale příštích pár týdnů máme pěkně nabitých, víš o tom? Příští sobotu jdeme do zoo.“ Zvedl svůj ubrousek a obrátil se ke Grace. „Kdy je ta mámina svatba?“

„Osmého. Za tři týdny, tati.“

Neuvědomila jsem si, že už je to tak brzy.

Nebo že si Bryony vážně Vika vezme.

„Páni, to šlo rychle.“

„Je to přímo tady,“ nevzdávala to Grace. „Napsala jsem to do kalendáře.“

Grace vždycky všechno píše do kalendáře. Každý pátek tam byl poznamenán jejich příjezd, jako kdybychom na to mohli jinak zapomenout.

„Ale hlavně jsou to moje narozeniny!“

„Já vím, Ethe. Přesně to jsem myslel,“ řekl Dan. „Pořád se těšíš do zoo?“

Ethan přikývl, dal se do pití džusu a nespouštěl přitom ze svého otce oči. Takhle to dělal u večeře pokaždé – zastavil se v půlce, nadechl se a pak dopil celou sklenici. Jako kdyby sníst celý talíř bylo stejně vyčerpávající jako přejít Saharu.

„Půjdeme tam, že jo? Teda i na svatební hostinu?“ snažila se Grace vrátit zpět k tématu svatby. „Máma říkala, že nás vyzvedneš v hotelu.“

„Jo, alespoň co já vím...“ Dan se obrátil ke mně. „Budeme mít trochu napilno. Příštích pár týdnů...“

Souhlasila jsem. Bylo to jako být součástí nějakého intenzivního léčebného pobytu a ocitnout se přesně uprostřed náhradní rodiny. Dny jsme trávili výlety a návštěvami příbuzných. Víkendy začaly být nabitě událostmi, o kterých jsem se dozvěděla, jenom když si Dan vzpomněl mi o tom říct. Byl ohledně nich pěkně neústupný a všichni ostatní mu šli na ruku. Když žijete na okraji cizí rodiny, neustále vám přímo před nosem probíhají nespočetné telefonáty, textovky, rozhovory a *situace*. Rozhodnutí se dělají za vás. Události se plánují bez vás. A vy můžete pouze stát stranou, nejistá, jestli je máte všechny povzbuzovat nebo si vyhrnout rukávy. Byla jsem roztleskávačka. Připadala jsem si jako v té taneční hře, kterou jsem hrála s Grace. Nikdy jsem až do poslední vteřiny nevěděla, jaký bude můj další krok. A kdykoliv jsem šlápla vedle, rozezněly se poplašné zvony.

„Takže až si vyjdete,“ pokračovala Grace, nejenom dychtivá po přesném datu, místu a hodině, ale vždycky i po záložním plánu, „přijede sem babička?“

„Pokud si vyjdeme...“ Dan si vložil do úst další těstoviny.

„Ráda bych šla, jestli to bude možné.“ Snažila jsem se neznít moc nadšeně. „Pokud má tedy tvoje matka čas postarat se o dětičky a to všechno...“

„*Dětičky. Jako nějaký mimina,*“ zamumlala Grace a napila se.

Na setinu vteřiny jsem doufala, že se udusí.

Věděla jsem, že žádat Dana, aby se vzdal jednoho večera s dětmi, je překročení nevysloveného pravidla. Ale myšlenka, že bychom strávili večer